

František Zacharník

...A ZASE TY PRINCEZNY!

Nové pohádky o princeznách,
které se nápadně podobají
současným holčičkám

Ilustrovala Petra Hauptová Řezníčková

František Zacharník

... A ZASE TY PRINCEZNY!

Ilustrace: Petra Hauptová Řezníčková

CPress Brno 2014

... A zase ty princezny!

František Zacharník

Ilustrace: Petra Řezníčková

Jazyková korektura: Kateřina Hošková

Sazba a grafická úprava: Věra Mleczková

Odpovědná redaktorka: Zuzana Neubauerová

Technický redaktor: Radek Střecha

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN 978-80-264-0495-8

Vydalo nakladatelství CPress v Brně roku 2014 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 18663.

© Albatros Media a. s., 2014. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

ALBATROS MEDIA a.s.

Obsah

- O princezně Chlubíně 7
- O princezně Fintilíně 13
- O staré princezně 20
- O princezně Koktalíně 28
- O princezně Klučíně a princí Holčíkovi 36
- O princezně, která říkala „a proč?“ 43
- O princezně Nalezíně 48
- O princezně Pomalíně 56

Jak jsme s dědou vymýšleli další pohádky o princeznách

*J*menuji se Eliška a bydlím s mamkou v Praze. Babička s dědou a má sestřenice Sára s rodiči žijí v Brně, kam za nimi často jezdíme... To potom býváme se Sárrou skoro pořád spolu. Když jsme byly menší, vymýšlel nám děda pohádky. Nejdřív o princeznách. To bylo tak: vyprávěly jsme mu o našich kamarádkách ze školky nebo ze sousedství a on o nich pak vymyslel příběh. Dával princeznám zvláštní jména, třeba Žalobína, Postrácína nebo Bojínka. A některé princezny se nám – Sáře a mně – trochu podobaly. Třeba Nespalína a Nejedlína. Děda vymýšlel také pohádky, ve kterých vystupovali princové, jako například Stydlín, Smutnín, Buclík nebo dvojčata Čistín a Špinín.

Od té doby jsme se Sárrou povyrostly a začaly chodit do školy, máme nové kamarády a hlavně kamarádky. Ale pořád ještě nás baví pohádky, hlavně jejich vymýšlení s dědou. Moc se mu už do dalších nechtělo, ale přemluvily jsme ho... Budete mi ale muset vyprávět o dalších zajímavých spolužačkách a kamarádkách, řekl. To není problém, já jich mám spoustu, řekla Sára. A já jich mám ještě víc, hned jsem dodala já... Třeba z pěveckého kroužku, ze skautu a ze třídy! A já zase z angličtiny, z kroužku tvoření a u sousedů, řekla Sára. Už se zase vytahujete a snažíte se tu druhou přechlubit, zlobil se

děda. To není moc pěkná vlastnost. Pochlubit se občas něčím dobrým, co jsme dokázali, není sice tak špatné. Ale nesmí se to přehánět. Já se taky někdy chlubím, jaké mám šikovné vnučky. A o chlubení by se dala vymyslet i pohádka. Bude...

O princezně Chlubínce

Když se tahle princezna šťastným rodičům a vládcům malého, ale krásného království někde pod horami narodila, dostala úplně jiné jméno. Ale myslím, že začínalo také na Ch – Cherubína, Chloe... tak nějak. Ale my jí už od začátku budeme říkat Chlubínka. Hned vysvětlím proč... Žila si, jak se říká, jako v bavlnce. Všichni ji obskakovali, těšili se, jak roste – byla jedináček. Měla své chůvy, nejkrásnější postýlku, peřinky se zlatem vyšívaným královským znakem. Tatínek i maminka jí pořád říkali: „Ty naše nejkrásnější princezničko!“ Takže po prvních slovech, která se děti naučí, ať už jsou z hradu, podhradí nebo z úplně chudé chaloupky, totiž „máma a táta“, naučila se rychle tahle malá holčička říkat „plincezničta“ – a ukazovat na sebe. To ještě neuměla r ani k! Možná už ale začínalo její první chlubení. Brzy se naučila správně mluvit, ale chlubila se čím dál víc.

Časem už byla větší, začala si chodit hrát s dětmi sloužících, správců a zahradníků na zámecký dvůr. „Já jsem princezna, víte?“ pochlubila se. Jenže nejodvážnější kluk, syn králova oblíbeného kočího, si z toho nic nedělal a řekl: „No a co? Chceš si s námi hrát, nebo ne?“ Chlubínka chtěla, a tak se dala do hry. Když vyhrála, utíkala do zámku. Stavila se v zámecké kuchyni a všem kuchařům, kuchařkám i kuchtíkům se hned chlubila: „Vyhrála jsem! Já jsem vyhrála!“ Pak to opakovala všem služebným, komorníkům

a lokajům. A nakonec našla maminku a tatínka krále a znovu volala: „Vy nevíte, co se stalo? Vyhrála jsem! Zase jsem vyhrála!“ Dobře se učila, takže často dostala od svého pana učitele jedničku. To vám bylo! Nejradši by chtěla, aby zámečtí trubači za-troubili z cimbuří fanfáru a královský hlasatel pak volal do své hlásné trouby: „Oznamuje se celému království, že naše princezna opět dostala jedničku z počtů! Všichni se můžete radovat!“ To se sice nestalo, ale Chlubínka přesto pobíhala po zámku a každému na setkání hned hlásila: „Víte, že umím báječně počítat? Zase jsem dostala jedničku!“ Někteří si pomysleli: „A jejej, už se zase chlubí...“ Ale protože princezna je princezna a nechtěli si to s ní rozházet, tak říkali: „Gratulujeme! To nás moc těší!“ Tatínek král jí někdy domlouval: „Neměla by ses, děvenko, pořád a pořád chlubit! To se ani nesluší. Určitě i plno dalších dětí dostává jedničky a nevykřikují to do světa.“ „Jenže já jsem tvoje princezna!“ řekla Chlubínka, sedla si tatínkovi na kolena a dala mu velkou pusou. Asi víte, jak to chodí: tatínek ji objal, dal jí ještě větší královskou pusou a bylo po kárání. Zato s chlubením to bylo pořád stejné...

Když měla tahle chlubitá princezna desáté narozeniny, dostala spoustu dárků. Velikánský dort s deseti svíčkami byl samozřejmostí. „Určitě sfouknu všechny svíčky najednou!“ chlubila se už předem. A opravdu se jí to povedlo. A pak přišly na řadu dary. A ne ledajaké! Od maminky dostala krásnou čelenku s drahokamem uprostřed, od babičky šňůru pravých perel, od tatínka svůj první zlatý prstýnek s briliantem. A děda jí dal zlatý dukát, který kdysi dostal od samotného císaře. „Tyhle drahocenné dary bys ale měla uložit do královské pokladnice. Kdyby se cokoli z toho

ztratilo, byla by to velká škoda!“ radila jí maminka královna. „Kdepak!“ řekla princezna. „Ty musím všem ukázat. Tak je budu mít pořád u sebe! Nebojte se, já nikdy nic neztratím!“ – A už se utíkala chlubit někam jinam.

Abyste si ale nemysleli, že tahle Chlubínka byla nějaká rozmazlená, nafoukaná princeznička. To vůbec ne! Byla chytrá, šikovná, s dětmi poddaných si dobře rozuměla, často jim nosila i nějaké dobroty z kuchyně. A byla nebojácná. Až z toho měli rodiče někdy strach. Dokázala sama proklouznout zahradní brankou k lesu, natrhala lesní jahody a maliny a donesla je mamince. „To se vůbec nebojíš, takhle sama v lese?“ „Kdepak, maminečko, mně se nic nemůže stát!“ Vlastně už se zase chlubila...

A tak se zase jednou vydala sama na podobnou výpravu. Kousek za brankou, cestou k lesu, uviděla sedět na velkém pařezu po stoletém dubu úplně cizího člověka. Přišla k němu a zdvořile řekla: „Dobrý den, pane.“ „Dobrej, děvenko...“ řekl ten pocestný. „Jsem sice děvenka,“ nedalo to Chlubínce, aby se nezačala chlubit, „ale jsem taky dcera krále. Nemusíte mi ovšem říkat Vaše Výsosti, stačí jen princezno!“ „Tak pardon,“ řekl ten divný člověk, „ale jak ti mám věřit, že jsi opravdová princezna?“ „Já nikdy nelžu,“ chlubila se, „a bydlím opravdu támhle na zámku!“ „Tak to se máš asi moc dobře. Ne jako já, chudý pocestný bez domova.“ „To je mi vás líto,“ řekla Chlubínka a myslela to doopravdy. „Já mám svůj krásný pokoj, komorné a vůbec všechno...“ opět se pochlubila. „A měla jsem zrovínka desáté narozeniny. To byste koukal, jaké vzácné dary jsem dostala!“ „Tak já budu hádat,“ řekl ten chlapík, „určitě tu členku s lesklým kamínkem uprostřed, co máš ve vlasech?“ „Správně! Umíte hádat skoro tak dobře jako já. A je to drahokam!“ „Můžu si ho prohlédnout zblízka? Oči

mně už tolik neslouží...“ „Jistě,“ řekla Chlubínka a podala mu čelenku. „A taky jsem dostala tuhle šňůru pravých perel od babičky!“ A hned ji pocestnému také podala. „Dovoliš mi, princezno, abych se na ni chvíličku díval?“ řekl a položil perly vedle čelenky na pařez. „Klidně. A ještě mám tenhle zlatý prsten s briliantem od tatínka. Ale největší vzácností je zlatý dukát, který dostal dědeček od samotného císaře pána!“ A také ho vytáhla z mošničky. „No to je nádherná výstava drahocenností!“ lichočil Chlubínce pocestný. „Až mi oči přecházejí! A já ti za tu podívanou nemám co nabídnout... Snad jedině, že tamhle, co se cesta zatáčí, hned na kraji lesa, jsou zralé lesní jahody. Až přijdeš domů, pošli nějakého sloužícího, aby ti je zašel natrhat.“ „Ale kdepak, to já zvládnu sama. Pohlíkáte mi to tu?“ „Samozřejmě. Nespustím z té nádhery oči!“ slíbil pocestný.

A tak se princezna rozběhla k lesu. Jahůdky tam opravdu byly. Za chvíli se vrátila a – nikde nikdo! Ani její nový známý, ani její drahocenné dárky. Volala na všechny strany, ale nikdo se neozýval. Nakonec si s hrůzou uvědomila: byl to zloděj a její vzácné ozdoby jí ukradl! S pláčem utíkala rovnou k rodičům. Slzy, velké jako hrachy, se jí řinuly z očí. Všechno hned povyprávěla. Tentokrát se tatínek král doopravdy rozzlobil: „To je trest za to tvoje chlubení!“ Ale hned zavolal velitele stráží. „Vojáci na koních nechtě se rozjedou po celém království a najdou zloděje, který okradl naši princeznu!“ rozkázal. Chlubínka nebyla k utišení, dokud jí maminka neřekla, že už se na ni nezlobí...

Královští žoldněři skutečně brzy chytili v jednom zájezdním hostinci pocestného, který chtěl platit za jídlo a pití císařským dukátem. Měl u sebe i další princezniny vzácné dárky. Vrátili je králi, zloděje uvrhli do šatlavy. Chlubínka hned prosila tatínka, aby její drahocennosti zamkl do královské pokladnice, a slíbvala: „Nikdy, už nikdy se nebudu chlubit!“ Všichni byli rádi, že to tak dobře dopadlo.

Když se druhý den vypravila na zámecký dvůr, chtěla hned začít vyprávět o svém setkání se zlodějem. „Představte si, co se mi včera stalo,“ začala. A syn kočího vykřikl: „A jejej, už zase nějaké chlubení?“ Princezna si rázem vzpomněla na svůj slib a také na to, že na té příhodě vlastně nic k chlubení není. „Ne..., vlastně to není vůbec důležité. Tak na co hrajeme? Na schovku?“ A její chlubení už navždycky skončilo...

*Tak si představ, dědo, že některé holky u nás ve třídě se už ma-
lují, řekla Sára. A já jsem si už jednou nalakovala nehty! řekla
jsem, abych nezůstala pozadu. A co na to učitelé? zeptal se děda. No,
jedna paní učitelka řekla, že na tohle máme ještě dost času a že se to
do školy nehodí, přiznala Sára. To je pravda, dodal děda, takové fin-
tění do školy opravdu nepatří. Co to je fíntění? zeptala jsem se. Aha,
zase jsem použil jedno starší slovo, které se už moc nepoužívá, uznal
děda. Fíntit se znamená parádit se, přehnaně se zkrášlit, chtít na sebe
připoutat pozornost. A teď jsem si vzpomněl, jak jste se vy dvě – ještě
jste ani nechodily do školy – zavřely u nás v koupelně, vypůjčily si
babiččinu rtěnku, tužku na obočí a další. Tím vším jste se zmalo-
valy a pak vypadaly jako klauni! A k tomu jste se oblékly do starých
sukní, šátků a klobouků. Tak jste se vyfíntily, že jsme se na vás ani
nemohli zlobit. I když jste ta drahocenná líčidla babičce pěkně zří-
dily! Ale stejně – někdy se velké fíntění nemusí vyplatit. Jako třeba
v pohádce...*

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.